

Další dějství frašky jménem Koronavirus

- CZ24 News | 5. června 2020

SVĚT: Co všechno se ještě musí stát, aby se někteří lidé probudili a pochopili, že si z nich vládci tohoto světa opět parádně vystřelili? Doposud nepřekonaným výkonem na tomto poli byly zřejmě události z 11. září 2001. Tehdy se jim podařilo se servilní asistencí korporátních médií, která šíří jejich agendu, až se jim od huby práší, větší části světové veřejnosti namluvit něco naprosto neuvěřitelného. A sice že onoho úterního rána před téměř 19 lety 19 mužů vyzbrojených nožíky na řezání koberců, vedených vousatým teroristou z afghánské jeskyně, přemohlo posádku, cestující i piloty čtyř komerčních letadel, a pár hodin si nerušeně a mimo stanovený kurz poletovalo v nejvíce chráněném vzdušném prostoru na světě – aniž by je obtěžoval jediný stíhač, protože americké vojenské letectvo zrovna odletělo na Aljašku cvičit, jaké by to bylo, kdyby jejich zemi náhodou napadli teroristé v letadlech.

Načež se 19 akčním hrdinům, z nichž někteří jsou dodnes naživu, povedlo dvěma letadly zbořit tři mrakodrapy, se třetím spadnout u Pensylvánie, aniž by po sobě stroj zanechal jakékoli trosky, a se čtvrtým se pilotovi, jenž nedokázal řídit ani jednomotorovou Cessnu, podařilo s Boeingem 757 ve výšce 2400 metrů provést 270° otáčku, následně se srovnat se zemí a pár metrů nad ní zasáhnout jako na potvoru účetně-analytické oddělení amerického Pentagonu, kde pracovníci ministerstva obrany opět čistě náhodou zrovna vyšetřovali, kam se podělo 2,3 bilionu dolarů, které podle den starého prohlášení ministra obrany Donalda Rumsfelda „zmizely“ z pokladny ministerstva.

Prvotní šok z toho, co se stalo, respektive o čem novináři a politici říkali, že se stalo, byl tak velký, že pravda o tomto podvodu začala lidem docházet – čest výjimkám – až o několik měsíců či roků později. Ač se to ale zdálo téměř nemožné, koronavirem se tyto dosud nepřekonané události, které před téměř 20 lety změnily svět k nepoznání, podařilo po všech stránkách trumfnout. Nač také měnit taktiku, která funguje?

Architekti stávajícího světového pořádku na to šli, jak je jejich dobrým zvykem, opět od lesa. Aby se dala zavést celoplošná, v tomto případě dokonce celoplanetární bezpečnostní opatření, je vždy třeba jednat velmi rychle. Jelikož tato podmínka byla splněna a veškerá těžká munice se soustředila na březen a duben, podařilo se u lidí vyvolat regulérní davovou psychózu. Ta je udržela bez použití násilí doma, a tak bylo jednoduše možné zastavit v podstatě celou světovou ekonomiku. Právě o to totiž šlo. Neboť hrozilo, že kdyby nepřišel podobný zásah „shůry“, přehřátá světová ekonomika by se již brzy mohla zcela zavařit a následná řešení by byla zřejmě ještě bolestivější.

Z tohoto pohledu není třeba vidět celou situaci nikterak tragicky, i když dopady budou jako při každé ekonomické krizi obrovské. Zpomalení ekonomiky však s sebou přinese nejen mnoho krachů a velké propouštění, ale také celou řadu pozitiv a úžasných věcí.

To, jak se provádí manipulace s lidmi a jak fungují média, je ale na celé koronavirové krizi neméně zajímavé. A u toho se teď na chvilku zastavme. Je pochopitelné, že ve zpočátku nepřehledné situaci se mnoho lidí obávalo, že ve vzduchu opravdu létá nějaká smrtící breberka, nikoli normální viróza se skvělým marketingem, které si nevšimne ani velká část nakažených, natož pak někdo jiný. Další nakažení pak mají rýmu, kašel nebo slabší horečku, jak už to u infekcí dýchacích cest obvykle bývá; u části nemocných má pak covid-19 průběh jako těžší chřipka. U všech případů pak platí, že kdyby se viru nedal efektní název SARS-CoV-2 a hned se mu nepřipsala tajemná diagnóza covid-19, nikdo by ho nerozeznal od běžné chřipky a byl by klid.

Pouze u lidí, kteří mají chronické nemoci od těžké cukrovky přes srdeční choroby po rakovinu, může

vést přítomnost SARS-CoV-2 až ke smrti. Stejně jako by k němu vedla přítomnost jakéhokoli jiného bacilu v těle se zničenou imunitou, pro které může být poslední kapkou i obyčejná rýma. Smrt by u těchto lidí brzy nastala tak jako tak, jak jsme se mohli přesvědčit i ve statistikách a jak ostatně napovídá i průměrný věk obětí pohybující se kolem 80 let.

Jak se později ukázalo, dojem, že je covid-19 obzvláště nebezpečná nemoc, budilo především falšování statistik. Jakmile totiž někdo zemřel na rakovinu nebo infarkt či cokoli jiného, ale v jeho těle byla zjištěna přítomnost viru, zařazoval se ve většině zemí do kolonky „oběť koronaviru“. Nepřekonatelní podvodníci byli v tomto ohledu Italové, kteří přes 96 procent zemřelých nesprávně označovali jako oběti koronaviru, i když měli jiné, mnohem vážnější nemoci. Na druhou stranu, právě Italové a Španělé, kteří hlásili nejvíce mrtvých, si díky této taktice mohli říct o největší balík plánovaných dotací od Evropské unie. Její fungování se totiž dlouhodobě řídí heslem „kdo je nejneschopnější a je na tom nejhůř, má nárok na nejvíc peněz“. Komu by se pak ještě chtělo pracovat? O zákulisí španělského a italského „boje s koronavirem“ si můžete více přečíst zde.

Nemá cenu nosit dříví do lesa, o nesmyslnosti tvrzení o koronaviru coby smrtící nákaze či jeho výjimečné nebezpečnosti toho bylo v různých médiích napsáno již dost, mluví o tom i dost lékařů, a co je nejdůležitější, potvrzují to především čísla. Šest a půl milionu potvrzených nakažených ze sedmi a tři čtvrtě miliardy lidí, tedy 0,085 procenta světové populace hovoří za vše. Nepočítáme v to samozřejmě nešťastníky, ke kterým se to, že mají smrtelně nebezpečný koronavirus, nedoneslo, a tak nevědí, že se mají bát.

To nejvtipnější rozuzlení celé koronavirové komedie ale přichází v době, kdy se uvolňují všemožná restriktivní opatření, jež byla kvůli nutnosti ochladit světovou ekonomiku koordinovaně zavedena po celém světě. Právě na „rozvolňovacích“ manévrech, jak to pojmenovali z nějakých důvodů špičkoví lingvisté v čele s Andrejem Babišem, je krásně vidět, jak to s tím „zákeřným virem“ doopravdy je. Pokud ani teď někomu nedojde, že jde o blamáž a zastírací manévr, a nezačne se zabývat skutečně důležitými věcmi, pak už zřejmě není takovému jedinci pomoci a měl by si urychleně začít šít roušky na druhou vlnu.

Podle not

V posledních dnech mě velmi zaujal článek, který zveřejnil 19. května španělský deník El País. Noviny v něm přinášejí zápis z konference Evropského střediska pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC), jež se konala ve švédském městečku Solna na předměstí Stockholmu 18. února. Jedním z témat byl i koronavirus, avšak nikoli tím nejdůležitějším. Proč, když se již za několik dnů téměř o ničem jiném nemluví, a vypadalo to, že bude lidstvo téměř vyhubeno?

Autor textu Oriol Güell se čtenářům snaží hned v úvodu manipulativně vsugerovat, že na konferenci třicítka odborníků z ECDC hrubě podcenila hrozbu, která se již několik dní po jejich tlachání na kongresu začala „nekontrolovaně“ šířit v italské Lombardii. Opravdu ale něco podcenili? Není to ve skutečnosti úplně naopak?

Podle toho, co dnes víme o nafouknuté bublině jménem covid-19, která má na kontě méně nakažených i obětí než obyčejná chřipka, a to i se započtením všech falešných „obětí covidu-19“, jež ve skutečnosti umřely na něco úplně jiného, právě tihle zdravotníci odvedli svoji práci dobře. Koronaviru přisoudili přesně tu důležitost, jakou mezi jinými infekčními chorobami má, tedy zcela okrajovou. SARS-CoV-2 podle závěrů mítinku představuje pro Evropany velmi nízké riziko a virus není nikterak nebezpečný. Tím to taky mohlo všechno skončit.

Tehdy ale účastníci sympozia samozřejmě ještě netušili, co z tohoto ve srovnání s jinými infekčními chorobami neškodného viru vyrobí politici a média. Jinými slovy, podle všech dostupných indicií to

naopak vypadá, že se tihle experti provinili pouze tím, že nevěděli, že se koronavirus stane klíčovým politickým tématem a zástěrkou pro „vyšší cíle“. Naopak novináři, stejní angažovaní pisálkové jako tenhle Oriol Güell, a politici tuto „hrozbu“ nafoukli do naprosto nečekaných rozměrů.

Bonzovací článek zmiňuje i Fernanda Simóna, ředitele španělského koordinačního centra ministerstva zdravotnictví pro zdravotní hrozby a mimořádné události, který ještě v únoru „podceňoval“ koronavirus na konferenci, zatímco již v březnu hlásil denně statistiky koronavirových úmrtí a nakažených. Zřejmě mu nic jiného nezbylo, aby si udržel flek.

Novinář teď zpětně řediteli a jeho kolegům de facto vyčítá, že nevěděl, co se bude v březnu dít. Ale jak to mohl vědět, jestliže mu dopředu nikdo neřekl, co se chystá? Čerstvá zkušenost z Německa ukazuje, že politici nečiní rozhodnutí podle doporučení expertů a reálných analýz a podkladů, ale je to přesně naopak – úředníci a experti musejí jednat podle notiček od politiků. Odkud je dostávají politici, se můžeme jenom dohadovat.

Nic nenasvědčuje tomu, že by experti ECDC své práci nerozuměli. Svědčí o tom i výstupy účastníků kongresu z Rakouska a Slovenska, kteří prohlásili, že by nebylo moudré šířit mezi populací zbytečný strach. Zmíněný doktor Simón tamtéž varoval před rizikem stigmatizování těch, kteří se nechají na covid-19 testovat. Členové ECDC nemohli přece tušit, že právě šíření strachu a paniky mezi populací je cílem této monstrózní akce s názvem „Covid-19“.

Nejkouzelnější je v referování o koronaviru typicky prolhaná věta z El País, která má naznačit, že experti z ECDC selhali, když o koronaviru na konferenci mluvili jako o málo nebezpečném: „Evropa, aniž to tuší, už v té chvíli stojí na prahu největší epidemie 21. století.“

Vtip je v tom, že to, co dosud koronavirus předvedl v Evropě nebo Asii, nejenže není největší epidemie 21. století, ale není to dokonce vůbec žádná epidemie. Na rozdíl od běžných epidemií sezonní chřipky se koronavirus těmto číslům ani nepřiblížil a nesplňuje žádná kritéria pro to, aby se o něčem takovém, jako je epidemie, vůbec mohlo hovořit. Označení epidemie pro koronavirovou nákazu vzniklo tak, že o ní politici a novináři prostě začali mluvit, ačkoli se o žádnou epidemii nejedná.

Jak je tedy možné, že to někdo tvrdí? Epidemie je definována jako neobvykle vysoký výskyt konkrétní infekční nemoci na určitém území, který je výrazně vyšší, než je obvyklé. Aby výskyt nemocí bylo možné označit za epidemický, je nutné, aby počet případů začal prudce růst v porovnání se svým dosavadním výskytem v dané oblasti. Jedno z kritérií, které vypovídá o počínající epidemii, je počet nemocných na 100 000 obyvatel. Například u chřipky jde v ČR o hranici 1600–1800 případů. Chřipkou zde nejsou myšleny pouze nejběžnější viry chřipky A a B, ale i viry, které vyvolávají onemocnění se stejnými či velmi podobnými příznaky. Včetně skupiny koronavirů. U epidemií respiračních onemocnění, jež mají obdobný průběh, se obvykle nerozlišuje, jaký konkrétní virus virózu způsobil, a vše se hází do jednoho pytle. Je to tak praktičtější.

Světová zdravotnická organizace, korporátní média, politici a různí citovaní experti, kterým se podařilo u lidí vyvolat doslova davovou psychózu, však najednou začali prosazovat konkrétní testování viru z koronavirové rodiny, jenž se nikdy dříve plošně netestoval. Prohlásili ho za nový a nebezpečný a vydělili jej ze skupiny chřipkových virů a koronavirů, kam by normálně patřil. Udělali z něj z ničeho nic samostatnou entitu. A to přesto, že po světě koloval bez povšimnutí již loni, jak se postupně dozvídáme. Ale může tu být klidně už několik let. Ve Francii byl již v prosinci, ve Velké Británii v září...

Zatímco u chřipky, jejíž klinické projevy jsou od těch u covid-19 k nerozeznání, musejí být pro vyhlášení epidemie splněna jasná kritéria – počet nakažených se musí pohybovat mezi 1600 a 1800

nakažených na 100 000 obyvatel, u koronaviru se čísla v Česku pohybují maximálně okolo 850 nakažených. Ale na milion lidí!

Koronavirová nákaza se nikdy ničemu, co by připomínalo epidemii, nikde ani nepřiblížila. Ani v tolik propíraném Španělsku či Itálii. Na Pyrenejském poloostrově připadalo 612 nakažených na 100 000 obyvatel a v Itálii 387, což se nedá k chřipkovým epidemiím ani přirovnat. I v té bláznivé Lombardii, která posloužila k vyděšení lidí v ostatních zemích nejvíc, bylo na konci března nakažených jenom 430 lidí na 100 000 obyvatel. Jinými slovy: nikde kromě médií, kterým je vytváření virtuální reality denním chlebem, se nic zvláštního nedělo.

Úplně stejně jako slovo epidemie byl v koronavirové blamáži zneužit pojem pandemie. Světová zdravotnická organizace (WHO), která se již před 10 lety zdiskreditovala vyhlášením pandemie prasečí chřipky, která skutečnou pandemií nebyla, aby se zavděčila farmaceutickým firmám, použila stejně banální trik jako politici a „odborníci“ v jednotlivých zemích. Na rozdíl od nich ale mohla pandemií koronaviru podpořit alespoň formálním vyhlášením tohoto výjimečného stavu, protože si tato morálně pružná organizace změnila kritéria tak, aby to mohla udělat prakticky kdykoli, kdy se jí zlíbí a kdy to po ní někdo bude chtít. Tak jako letos.

Zatímco před rokem 2009 musela pandemie splňovat velmi přísná kritéria, mezi něž patřila především vysoká smrtnost a nakažlivost infekční choroby, těsně před tehdejší pandemií prasečí chřipky změnila WHO definici pandemie tak, že k jejímu vyhlášení stačí, aby viry cestovaly po celém světě. Pokud by bylo vyhlášení v závislosti na těchto nových kritériích automatické, měli bychom od té doby pandemii každou zimu. A právě podle nových kritérií, která byla zavedena před deseti lety, mohla nyní WHO vyhlásit pandemií koronaviru, ačkoli v České republice a dalších zemích se jeho šíření ani nepřiblížilo epidemii.

Ano, takhle jednoduché je udělat si z lidí na celém světě srandu, a ještě si za to nechat zatleskat. Stačí prostě vyrobit dostatečný humbuk a můžete si s lidmi dělat, co se vám zlíbí.

Tím, že to politikům a těm nad nimi jako vždycky prošlo (zaplatpánbůh za to, že to lidi neprohlédli a seděli v klidu doma, jinak by to muselo skončit nějakým krveprolitím, které by bylo ještě mnohem horší), aniž by to většina lidí byla schopna pochopit, si někteří mocipáni asi řekli, že je to docela dobrá zábava a při „rozvolňování“ si mohou užít ještě trochu legrace. Anebo se vsadili, co jim Češi ještě zbaští?

Před pár dny jsem musel pracovně do Prahy. Protože jsem jel tramvají, musel jsem si s sebou vzít náhubek, i když to škodí nejen zdraví, ale i zdravému rozumu. Zatímco jsme stáli s těmi samými lidmi na zastávce bez roušek, v tramvaji jsme si je museli nasadit. Pokud by byl koronavirus opravdu nebezpečný a někdo ho měl, mohli jsme jet rovnou bez roušek, protože už to bylo jedno. A to ani nemluvím o tom, že před virem kus starých trenýrek nebo látky ze závěsů s gumičkou přes ucho stejně nikoho neochrání. Je to stejné jako chtít sebe nebo někoho chránit před mouchami pletivem. Poprskané roušky naopak spíš připomínají biologickou zbraň, jak trefně upozornila primářka mikrobiologického centra Všeobecné fakultní nemocnice v Praze Václava Adámková, mimochodem jedna z řady odvážných zdravotníků, kteří o marketingovém koronaviru řekli veřejnosti pravdu. Komické bylo i to, že roušku měli prodavači v řadě provozoven, ale nikoli hosté.

Bizarní jsou pravidla pro nošení roušek rovněž ve školách. Ve třídě děti mít roušky nemusejí, ale na obědě nebo na chodbě ano. Navíc musejí být v maximálně patnáctičlenné skupině, která se nemění. Když jdou ale děti odpoledne na kroužek, roušky mít nemusejí a mohou se tam bez problémů potkat s dětmi z jiných skupin. Nemluvě o tom, že na děti koronavirus od začátku téměř vůbec „nejde“. Například výzkumníci z londýnské University College upozornili, že v dětských kolektivech se covid-19 šíří pomaleji než chřipka, a k zajímavým závěrům došli i čeští matematici z Iniciativy Model

antiCOVID-19 pro ČR, kteří srovnali data o dosavadním šíření onemocnění se svými propočty. Vyšlo jim, že kdyby vláda nezavřela školy, na šíření nákazy by to stejně nemělo skoro žádný vliv.

Vrcholem jsou pak pravidla pro koupaliště a bazény. Zatímco cesta z vody na deku a zpět byla povolena bez roušky a prohlášena za bezpečnou, na trase z deky ke stánku nebo ke sprše musí mít člověk roušku. Koronavirus totiž zřejmě pozná, kam jdete, a podle toho na vás zaútočí nebo nezaútočí.

Bláznivý epidemiolog a koordinátor ministerské pracovní skupiny pro uvolňování protiepidemických opatření Rastislav Maďar, který si chce užít trochu slávy po jiném šíleném epidemiologovi, plukovníku Prymulovi, který se nemohl s ministrem zdravotnictví Vojtěchem dohodnout, kdo je u lidí populárnější, teď čerstvě uvedl, že roušky by se podle něj mohly stát běžnou součástí života i do budoucna. Serveru SeznamZpravy.cz sdělil, že „stejně jako jsou lidé zvyklí vzít si ráno do práce klíče, mobil a peněženku, mohli by si vzít i roušku – pro případ potřeby“. Já nevím, jak vy, ale rouškou jsem si zadek ještě nikdy neutíral, беру si s sebou raději papírové kapesníčky.

Jako pověstná třesnička na dortu, který upekli Babiš s Prymulou, Vojtěchem a Maďarem, pak působí zpráva, že se obnovuje turismus a cesty do zahraničí. Zatímco po celou dobu byla vládní propaganda postavena na tom, že v Itálii a ve Španělsku řádí smrtící koronavirus, který decimuje zdejší populaci, a čeští lyžaři, kteří se vraceli v únoru z Itálie, byli téměř lynčováni, nyní nás do těchto zemí posílají k moři se slovy, že se tam nic neděje a všechno je zde bezpečné. Dokonce ani testy na covid-19 si nemusíme nechat dělat. Ostatně jak prohlásil v rozhovoru pro televizi RAI šéf milánské nemocnice San Raffaele Alberto Zangrillo: „Ve skutečnosti již tento virus v Itálii klinicky neexistuje. (...) Musíme se opět stát normální zemí.“

Ano, poté, co si Italové vyjednali u Evropské unie 173 miliard eur (a stejně nápadití Španělé 160 miliard) a svou část koronavirového divadla sehráli na jedničku s hvězdičkou tak, jak by to ani baron Prášil nesvedl, koronavirus se dal na útěk a všichni můžeme vyrazit k moři a udělat sobě a Italům zase hezké prázdniny. Vždyť se přece zase tak moc nestalo...

Milan Vidlák